

[Fr. Dalgaard.]

det ærede Medlem Hr. Hasle og det ærede Medlem Hr. Himmelstrup vil være med til at give ganske udokumenterede Rygter Næring, skal jeg paa det ærede Medlem Hr. A. M. Hansens og egne Vegne stille følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget udtaler sin Tilfredshed med den af Justitsministeren givne Redegørelse, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsordenen:

„Idet Folketinget udtaler sin Tilfredshed med den af Justitsministeren givne Redegørelse, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Denne Paastand paa Overgang til Dagsordenen gaar nu med ind i Forhandlingen.

Himmelstrup: Jeg skal varmt anbefale de ærede Medlemmer at stemme for den Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen, som er stillet af det ærede Medlem Hr. Hasle og mig. Jeg forstaaer godt, at den ærede socialdemokratiske Ordfører Hr. Fr. Dalgaard vil udtale nogen Forbavelse over, at vor Paastand er blevet stillet paa den Maade, som den er, for det skyldes jo den Omstændighed, som jeg allerede gjorde opmærksom paa i de første Bemærkninger, jeg gjorde, at Forespørgselen, saadan som den oprindelig var stillet, gik uden for det centrale. Men naar Justitsministeren i det andet høje Ting under Forhandlingen om Straffelovstillægget havde sagt, at han her i Folketinget en af de første Dage vilde besvare et Spørgsmaal, der tog netop det Sigte, som Dagsordenen har, kan jeg alligevel ikke forstaa, at det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaards Forbavelse skal være helt ægte. Jeg synes nemlig, at den Dagsorden, som er stillet af det ærede Medlem Hr. Hasle og mig, fjerner alle de unødige Omsvøb i Forespørgselen og viser ind til det, som er det centrale i denne Sag, Forbavelsen over, at en Sigtelse kan være opretholdt af Anklagemyndighederne, naar man ved, at der foreligger Dokumenter, ganske vist fortrolige, som efter alle Solemærker at dømme vilde faa Indflydelse

paa denne Dom, saadan som de jo ogsaa har faaet det.

Den højtærede Minister spurgte mig, hvad det var for et Ansvar, den højtærede Minister var flygtet fra. Det Spørgsmaal kan jeg besvare ganske kort. Det er Ansvaret for Sagens Omfang. Og jeg mener ikke, at den højtærede Justitsminister kan skyde sig ind under, hverken at det nu er almindelig Praksis at forme en Sigtelse saa vid, som Tilfældet har været, eller at han overhovedet ikke har haft Kendskab til, hvad Sigtelsen gik ud paa, og paa hvilket Grundlag den blev rejst. Jeg er nemlig af den Opfattelse, at alt, hvad Anklagemyndigheden foretager sig, dækkes i sidste Instans fuldt og helt af Justitsministeren. Hvis man ikke fastholder det, ved jeg ærlig talt ikke rigtig, hvor vi er henne. Det er derfor, den højtærede Justitsminister bærer de gyldne Kæder, det er netop, fordi han i givet Tilfælde skal have et bestemt Ansvar. Saa er det mig fuldkommen ligegyldigt, om denne Sigtelse, saadan som den er rejst, beror paa en Praksis, som nu engang følges. Ansvaret maa i sidste Instans blive Justitsministerens, og det er det Ansvar, jeg synes den højtærede Justitsminister er flygtet fra.

Dette bringer mig til at tænke paa, at da vi for ikke saa forfærdelig mange Dage siden behandlede Grundlovsforslaget her i Tinget, diskuterede vi ogsaa Spørgsmaalet om Anklagemyndighedens Stilling, Retsplejen og dens Forhold til Anklagemyndigheden. Den højtærede Justitsminister er jo Retsplejens øverste Vogter, og jeg maa rigtignok sige, at det Ændringsforslag, der blev stillet forleden Dag i hvert Fald af eet Parti om, at disse to Ting skulde adskilles, faar en vis Aktualitet, hvis det virkelig viser sig, at der ikke i sidste Instans er en bestemt Mand, som vil paatage sig Ansvaret.

Dernæst siger den højtærede Justitsminister, at Justitsministeriet stadig mener, at det var rigtigt, at den paagældende Sigtelse blev rejst paa det nævnte Grundlag, at Bagvaskelsesparagraffen blev anvendt. Det er muligt, at den højtærede Justitsminister med Rette kan sige dette, men det forekommer mig alligevel, at det er lidt ejendommeligt, naar der bliver saa stor Forskel mellem Anklage og Dom som i dette Tilfælde. Man anklager en Mand efter en Paragraf, hvorefter han kan faa 2 Aars Fængsel, og saa faar han en Bøde paa vistnok 200 Kr. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister: Hvorfor